

Előfizetési árak:

ostán vagy hához küldve:

Egész évre. 20.— kor.

Félévre . 10.— kor.

Negyedévre 5.— kor.

Egy hónapra 1.70 kor.

Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területen-
ként 8 fillér.Nyitlter és magán-
érdekű közlemények
soronkint 40 fillér.Megjelenik
minden nap, az ün-
nepek és vasárnapok
kivételével.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 13.

Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Főszerkesztő:

Koncz Ákos.

Felolós szerkesztő:

Dr. Orbán József.

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 13.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

A tüntetők.

Debreczen, július 26.

A magyar keresztyénség kilencz-
százados emlékűnnepét politikai
kérdéssé degradálták a vallásos
meggyőződést kortes-czélokra ki-
használó apostolok. Maga a katho-
likus klérus két táborra szakadt s
az ünnepély magasztos eszméjébe
disszonáns akkordok vegyülnek.
Vaszary Kolos, a fenkölt lelkű ha-
zafias érzésű főpap szemben találta
magát s magyar nemzeti felfogását
a néppárti kufárok üzelmeivel s ki-
tiltotta őket Esztergomból; minek
következménye a folytonosan Rómá-
ra kacsintgató elemek külön vá-
lása és ellenünnepély rendezése lett.

Valóban gyönyörű látvány. A
tisztán vallási kérdésből először
politikai affair, majd felekezeti né-
zetkülönbség ad majorom dei glo-
riam. Sok galibát okozott már rö-
vid idő alatt a tisztelt néppárt és a
magyar nemzeti állam és társada-
lom egységének már eddig is sokat
ártott; de ilyen valóban nagy sza-
básu botrányt még eddig nem si-
került insceniroznia. Tisztán láthatta
ezt már a közvélemény s a napi
sajtó éber figyelemmel kísérte eze-

ket a tüntetésszámba menő mozgal-
makat, azonban, hogy magában a
klérusbán oly nagy számmal le-
gyenek a hazafiatlan ideák támo-
gatói, az csak most tünt ki abból a
névsorból, mely az esztergomi ün-
nepélyre készülő katolikus egy-
háznagyokat felemlíti. Steiner Fül-
öp meg lehet elégedve eddigi mű-
ködésével. Neki sikerült a magyar
katolikus egyház vezérei között a
viszály magvát elhinteni s a nép-
párti eddig jelentéktelen mozgal-
makat bizonyos tekintélylyel fel-
ruházni, melyre minden hazafi
őszinte aggodalommal tekinthet.

Nem akarjuk tulozni e mozgal-
mak fontosságát; az épen olyan
hiba lenne, mintha teljesen figyel-
men kívül hagynánk s kicsinylő
lenézésel térnénk fölőtte napirendre
azonban ez újabb jelenséggel szem-
ben a liberális kormány a tétlen
szemlélő szerepét nem játszathatja
s a hazafias szellemű s a magyar
nemzeti állam igaz barátjául ismert
esztergomi főpap törekvéseit tőle
telhetőleg támogatni kötelessége.

Széll Kálmán miniszterelnök
ismeretes tapintata és hagyományos
szerencséje e fontos kérdésben is
kitünt s a balatonfüredi találko-

zásnak kétségtelenül döntő befolyása
volt arra, hogy a néppártiak által
mesterségesen szított konfliktus a
kormány és az esztergomi szent-
szék között oly közmegeledésre
intéztetett el.

A konfliktust pedig a kormány
sem nem akarta, sem nem kereste
s most, hogy a néppártiak ismét
újabb fiaskóval szaporították ku-
darczaik sorozatát, világosan látjuk,
hogy Széll Kálmán miniszterelnök
magatartása mennyire korrekt s
mily körültekintő és böles politika
s hogy a katolikus egyház kilencz-
százados emlékűnnepélytől Eszter-
gomban a primás által meghívott
kormány nem maradhat távol. Mert
bár a kormány egyik felekezeti
sem részesítheti előnyben a másik
rovására, mégsem utasíthatja vissza
a meghívást, nemcsak azért, mivel
a visszautasítás az udvariasság leg-
elemibb szabályainak megsértését
képezné, hanem azért, mivel a kor-
mány a vallásfelekezetek kulturális
és valláserkölesi törekvéseit támo-
gatni tartozik.

Az államnak nincs ugyan val-
lása, de az állam nem vallástalan,
sőt ellenkezőleg, az állam legfőbb
feladatai közé tartozik, hogy a te-

TÁRCZA.

Sára asszony megtérése.

— Vig népies elbeszélés. —

— A „Debreczeni Ellenőr“ eredeti tárczája. —

Irta: Szini Péter.

II.

A jó Komor Mihálynak oly nagy sze-
get talált fejébe ütni Sára asszony, hogy
bizony megéjjeli alma sem volt miatta.

— Annyi szent, hogy tenni kell vala-
mit! — nyugdött magában a kemény fa-
lőczán. — Nemcsak azért, mert a Gabalyos
falamiába keveredni nagy csufság volna,
hanem a miatt is, mert ez a vércsetermészetű
asszony csakugyan teljesíteni találja fenye-
getését!... De hát mihez kezdjek?...
Uram Isten! Világosítsd fel elmémet és
könyörülj rajtam, ha valaha emberen kö-
nyörültél!

Beleizzadt Komor a nagy lelki tusako-
dásba s midőn elszunnyadott, oly szörnyű
álom lapult lelkére, hogy még fogai is össze-
verődtek tőle. Ott volt fia lakodalmán.
Gabalyos Rébi volt a menyasszony. Vigadott
mindenki s folyt az ital, akár a patak. Egy-
szer csak neki esik Sára. Kitépi a haját,
kivájja szemeit s még az orrát is leharapni
készül már, midőn a boldogtalan férfi erőt
vesz a borzasztó álmon. Fölugrik a lőczáról
s hebegve kiáltja el:

— Ne bánta már, Sára! Elég ha a sze-
memtől megfosztottál!

— Elhagyta az esze kendet, hogy ugy
óbégat? — rivalt rá az asszony, kit épen
legédesebb álmából ugrasztott fel.

— Na, ni! — tért észére Komor. —
Milyen bolond álom!... Hehehe!

Jóizüen nevetett, hogy a két szemét
rendes helyén találta s a hajának sem volt
semmi hija.

De nemcsak ez a tapasztalt körülmény
tette derüssé életének borus egét, hanem az
a nagyszerű terv is, melyet nagy tusakodása
alatt kieszelt.

Elhallgatta hát, hogy az asszony ke-
mény szavakat vagdal fejéhez, a miért os-
toba rikoltozásával felkeltette. Lesunyította
fejét s magában előre örülve, heveredett is-
mét le a falőczára.

— Hogy hát ez eddig eszembe nem öt-
lödött!?!... Ugy hát! Mozgóval kell be-
szélnem. Ó nagy szer az ilyes dolgok körül.
Nem hiába, hogy még Piemontot is beba-
rangolta, de még ma sem vedlette le ma-
gáról a gonosz bőrt. No, majd elbánik
ő a létyen-lottyos falamiával, annyi
szent!

A mikor felderült a reggel, fontos ké-
pet vágva, állt felesége elé.

— Sára, megyek a kocsmába!

— A gyehennára menne!.. Megbolon-
dult kend?... Miért?

— No, nem inni, ne félj. Ha eddig
megvoltam kocsmá nélkül, ezután is meg-
lehetnék!

— Hát, nos?

— Mozgóval akarok beszélni a fiu sor-
jában. Már pedig őt másutt fel nem lehet
találni.

— Hát menjen kend, hanem aztán inni
találjon!... Tudom, hogy megemlegeti
kend még a születése napját is!

Ezzel a kegyes biztatással indult meg
a kocsmá felé Komor Mihály uram, hogy
a híres és nagy tapasztaltságu Mozgóval be-
széljen ama bizonyos ügyben, mely miatt
szem kikaparással leit megfenyegetve.

Hogy ki volt ez a Mozgó?... Ne
várj tőlem szives olvasó körülményes le-
írást, mert ez érdekes alakot még festő
ecsete sem volna képes hozzáillőleg kiáb-
rázolni.

Kövessük inkább Komor Mihályt, ki
épen most nyitja be a kocsmáajtót, méltó
csodálkozására a kocsmárosnak, ki el nem
tudja képzelni: mi szél hajtotta ide ezt a
nagyralátó embert.

A kocsmaszoba, bár meglehetősen tá-
gas épület, füsttel volt boritva s midőn Ko-
mor előtt felnyitja a reves tölgyajtót, mely-
nek nyikorgása a legkeményebb dobhártyát
is képes volt kellemetlen rezgésbe hozni,
oly bodoran, egymásba gomolyogva tódult
ki a füst onnan, akárcsak egy gőzkazán ké-
ményén.

Midőn Komor belépett a szobába, ugy
érezte, mintha hátulról visszafelé huznák va-
lami láthatlan kezek. Szégyelte is, — vagy
mi — hogy ide kellett jönnie, de hát „szük-
ség törvényt ront.“ Felretette hát a szemér-
met, mely különben is keveset hajt a kony-
hára s miután embert nem látott a nagy
fűstködől, csak ugy találmra indult el
Mozgó felkeresésére.

Egyébként a kellemetlen repedt fazék-
hoz hasonló hangjával elárulta ő, hogy me-
lyik tája fejé öblögeti a rezsegítő nedűt a
kocsmának. Ott ült a sarokban, egyik fe-
nyőlőcza végén, szerelmes pillantásokat vetve
a félig töltve álló üvegre.

Kopott veres sapkája hátra volt ütve
katonésan lenyírott hajjal fedett fején. Dol-
mánya, mely szintén Piemontból került, ki
volt gombolva s zsebeiből hosszuszárú bőr-
zacskó nyulott ki, melynek sallangján méltó-
n állhatott meg az ilyféle művek iránt ér-
deklélő ember szemé. Szinehagyott

rületén létező vallásokat pártfogásába vegye, a közöttük esetleg felmerült nézetkülönbségeket kiegyenlítsse s a valláserkölési élet fentartása s fejlesztése ügyét elősegítse. Ezért nem lehet közönyös a magyar kormány, a magyar keresztényiség kilencszázados emlékünnepeivel szemben. Részt kell tehát vennie az esztergomi ünnepélyeken, a nélkül, hogy az ünnepben való részvételt a többi felekezetekre, a haza összes polgáira reá kényszerítene.

Kétségtelen ugyanis, hogy a keresztényiségnek hazánkba behozatala történelmi jelentőségű mozzanat, mely méltó arra, hogy az egész országban ünneplés tárgya legyen, de nem lehet hivatalos minőséget adni s kötelezővé tenni azt az egész országra nézve akkor, midőn oly kézzelfogható tényekkel állunk szemben, melyek egyik felekezet exclusivitasát helyezik előtérbe s midőn oly velleitásokkal találkozunk, melyek dokumentálni akarják egyik vallásfelekezet uralkodó jellegét, melyet törvényeink — hála Istennek — többé nem ösmernek. Nem lenne az sem igazságos, sem méltányos a magyar liberális kormánytól, mely nemcsak egy vallásfelekezetet s nemcsak keresztyén vallásfelekezetet tart öltalmában s melynek kötelessége, hogy egyenlő mértékkel mérjen; egyenlő kötelességeket kívánjon s egyenlő kedvezéseket nyújtson.

A néppárt illiberális célzataival tehát nem használt az ügynek,

hanem határozottan ártott. Élére állította a kérdést s kísérletet tett arra nézve, hogy a kormányt dilemma elé állítsa, hangsúlyozván az ünnepély magyar nemzeti történelmi jellegét, de egyszersmind kizárólag katolikus szempontokat vegyítvén az ünnepély minőségének jellemzésébe. A magyar kormánynak ily helyzetben nem lehetett más álláspontot elfoglalni, mint bevárni az események fejlődését s kijelenteni addig is míg a kérdés tisztázva leend, hogy állami ünnep jellegével az emlékünnepeket fel nem ruházhatja s hivatalos színezetet annak adni nem fog.

A következmények megmutatták, hogy a kormány felfogása teljesen korrekt és tapintatos volt. És ma ott áll az ügy, hogy a kormánynak, miután az ünnepélyre meghívott, vagy legalább meghívni fog, kötelessége az ünnepély hazafias jellegére való tekintettel Esztergomban megjelenni, habár az ünnepélyt az országban élő vallásfelekezeteknek csak egyike, a számra nézve legnagyobb katolikus feleket kívánja megünnepelni s kötelessége ez annyival inkább, mivel ez ünnepélyt a béke — a pax — hazafiságáról ismert főpapja, Vaszary Kolos esztergomi primás tartja, kinek örömét a néppárti apostolok, épen azért, mert igazi magyar főpapnak bizonyult, el akarják rontani.

Reméljük, hogy Steiner uréknak ez sikerülni nem fog s a tüntetők ismét kudarcot vallanak.

Ankét a belügyminiszterinmban. Széll Kálmán miniszterelnök, mint a belügyminiszterium vezetője, legutóbbi rövid budapesti időzése alkalmából intézkedett, hogy a jövő hó folyamán a közigazgatás reformja tárgyában a belügyminiszteriumban egy nagyobb szabású ankét tartassék, melyre meghívják több képviselőt, fő- és alispánt, egyetemi tanárt stb. A miniszterelnök felhívására az értekezleten a községi és körjegyzőket Kuncze Imre fogja képviselni.

A tapolezai mandátum. A Mócsy Antal halálával megüresedett tapolezai mandátum elnyeréséért megindult a küzdelem. A néppárt is állít jelöltet, de még a személyre nézve nem állapodott meg. Ugy volt, hogy a párt vezérét, gyóf Zichy Nándort léptetik fel, aki azonban erre az országgyűlésre nem hajlandó mandátumot vállalni. Boneza Miklós, aki kormánypárti programmal Mócsy Antalnak is ellenjelöltje volt, újból fel fog lépni. A függetlenségi és 48-as Ugron-párt e kérdésben Lázár Pál műegyetemi tanárt lépteti fel, akinek győzelmében erősen biznak.

A közigazgatás egyszerűsítése.

Debreczen, július 25.

Az Országos Központi Jegyző-Egylet választmánya a múlt hóban kiküldött hetes bizottság Kuncze Imre elnök vezetése alatt, vasárnap megtartott ülésén foglalkozott a közigazgatás egyszerűsítése iránt megindított kormány-akcióival.

Az a javaslat-tervezet, melyet ez a bizottság megállapított s az ország összes megyei jegyző-egylet elnökségével közölni határozott, mindazon hiányokat és tulterhelést magában foglalja, ami ma a legfontosabb adminisztratív szervet, a községi közigazgatást terheli és bonyolítja.

Némikép a jövő zenéje ez az emlékirat, mert kiterjeszkedik a községi közigazgatás egész mezejére, oly hiányokra és ba-

veres nadrága hosszuszáru durva csizmába volt szorítva, melynek kérégen még most is látható volt a hajdani sarkantyú hült helye.

Mozgó figyelemre sem méltatá Komort. Előtte kevés becsülete volt az oly embernek, ki Hári János-féle hazudozásait nem kívánta hallani és szivességből jól el nem látta a hazáért sokat szenvedett hadfit. Talán el is feledkeznek egymásról, ha a véletlen közbe nem lép.

Komor ugyanis szintén azon lóczára ült le, melynek egyik végén Mozgó feszelt. A rikkantató obsitos nyelni akarván a jobból, felállott, hogy annál több férjen bele s a felállással a lóca egyensúlyt veszítvén, Komor uramat szépen a földre terítette.

— Na, ez aztán jól kezdődik! — mormogta Komor, — nagy fekete gubáját törülgetve a portól.

— Hopp, a rózsám csizmája, bokáig járt a sárba! — kiáltott Mozgó. — Oda se neki! . . . Nem esett a Dunába, mint például én egyszer Milanónál. Az volt ám az eset, hallja kend! . . . De hát minek beszéljem én azt ilyen embernek.

— De csak beszéld, öcsém, szivesen hallgatom! — kapott a szóba Komor.

— Ejh! Faggyuszir, rókamáj! Régen volt biz az, még mikor felrukkoltam, hogy azt mondja a kapitányom, már hogy . . . izé . . . No a kis inget: a nevét bizony elfeledtem! . . . De hát igyunk előbb egyet!

Ráköszönté Komorra a keserűt, ki szabadkozva jelenté ki, hogy sajnálja, de nem fogadhatja el, mivel már früstökölt.

— No sebjaj! Megiszom én magam. Hát igen! . . . A Duna! . . . Ejnye, hogy válna pálinkának, én meg halnak bele! No, nem jó volna?

Komor kezdte magát meglehetősen furán érezni. Mozgó nem engedte szóhoz

jutni. Sokat tartott tudományára, tapasztaltságára s fitymálva beszélt a parasztokkal, kik világot nem láttak.

— Edes öcsém! — fogott a beszédbe Komor.

— Mit? . . . Semmi öcsém! . . . Igyék kend velem brudersaftot, aztán öcsémeljen! Káplár voltam 66 ban, különb ur, mint kednek minden nemzetsége. Kikérem az öcsémelést!

— Jó, no! Hát káplár ur! . . .

— Igyék kend előbb, tanulja meg az ordrét, addig szóba sem állok. Hallotta már a szent Dávidné zsoltárait? Rómában már ezt használják! . . . Tudja kend a mi V-ik zsoltárunkat? No látja, egészen jobban van az ott írva. Hogy is mondja csak?

„Ur Isten, az én imádságom,
Kérlek, végyed füleidbe;
Adj egy itezét a kezembe,
Én Istenem és én királyom:
Nagyon kívánom!”

Komor bámult, esodálkozott, bosszankodott. Előbb a szeme akadt fenn, majd a száját feledte nyitva. A gonosz bakkancsos meg nevette az együgyű embert jóízűen.

— Ugy e? No lássa! . . . Ez a helyes! . . . De hát kend mit tud?

— Hiszen edes ö . . . vagy káplár ur! . . . Nem azért jöttem én. Nincs nekem most a zsoltárral dolgom!

— Hát, no?

— Beszédem lett volna vele egy fontos ügyben, ha hogy . . .

— Ejnye, a fűzfán fityerékelőjét a kend eszének, hát nem tudta eddig beszélni? Itt papoltat engem derüre-borura? . . . Nem hiába, hogy nem katonáskodott, de nem is konyit a dienstreglamához, a ki azt mondja az 5-ik szakasz második lap 14 ik kikezdésében, hogy . . . Node minek is mondom, kendre ez nem tartozik.

— Persze, hogy nem tartozik.

— De tartozik kend nekem, a miért megtanítottam a szent Dávidné zsoltárára. Hozasson egy iteze pálinkát. Ez a dolog sorja.

Mit volt mit tenni Komornak. Iatett a koresmárosnak és hozatott egy itezével a bonditóból.

— No, most szóljon kend . . . vagy habó! . . . Nem oda Buda! . . . Kend álljon fel ide elébem! No!

Komor felállott. Nem volt más választás.

— Sarkot össze! Kezet le! Fejet fel!

Komor mindezt megeselekedte.

— Ugy álljon kend, mint a czővek. Ne hajigálja magát erre-arra! . . . Fel azt a fejet!

— Ugyan, edes öcsém, hát mire való ez? — tört ki végre Komorból a boszuság.

— Mit tud kend ahhoz? — ugrott fel a iömszi bakkancsos és öblös tenyerét fenyegetőleg mérte Komor arcza felé. Kend jött hozzám és nem én kendhez. Ha katonával beszél kend, tanuljon illedelmet! Teringgettét a Miska bácsi fakólovának!

Komor — a koresmáros méltó mosolygása mellett — glédába csapta magát. Tartott a bakkancsos hatalmas tenyerétől. Ha pofon találja legyinteni, mehet az Istenhez panasza.

Mozgó még jobban hátratólta fején a kopott veres sapkát s mintha csak valamely tanulatlan rekruta állana előtte, oly nagyuri pöffeszkedéssel rángatta feljebb nadrágját.

— No, most már adja elő kend, a mit akar! Azon kezdje: „Jelentem alásan, káplár ur!”

Komor módfelett megrökönyödött s gondolatában nem épen a legépületesebb kívánalmakat kérte Mozgó fejére, ki ugy

jokra, melyeknek pótlása, orvoslása sürgős gyakorlati szükségét képez ugyan, de csak az általános gyökeres közigazgatási reform keretében valósítható meg.

Mindamellet, minthogy az arra leghivatottabb gyakorlati szakemberek tapasztalatait, kívánalmait foglalja magában, föltétlenül igényli a legkomolyabb figyelembe vételt a kodifikáló kormány s a törvényhozás részéről.

A jegyzők ezen sérelmi és javítási jegyzékében egész sora van olyan bajoknak, melyek már most, a közigazgatás egyszerűsítése czimén, rendeleti uton orvosolhatók.

Meg vagyunk róla győződve, hogy Széll Kálmán miniszterelnök, mint belügyminiszter a maga nemes liberálisusával, gazdasági közigazgatási szakismereteivel teljesen méltányolni tudja és fogja azokat a legközvetlenebb gyakorlati észrevételeket, melyek a leghivatottabb oldalról s a kormány közigazgatás egyszerűsítési akciója iránt való teljes bizalommal hozatnak köztudomásra.

A vasárnapi tanácskozáson nagynyomatéku és mindközönségesen respektálandó kijelentéseket tett az elnök, Kuncze Imre, aki a maga sok évtizedes, gazdag gyakorlati tudása alapján konstatálta, hogy a közigazgatás egyszerűsítése s egyszersmind javítása érdemlegesen abban áll, hogy a tényleg végzett teendők hatásköre formálisan is átruháztassék a községi közigazgatásra, minek folytán természetesen a falu jegyzője látandó el megfelelő fizetéssel és társadalmi állással is.

Szorosan gyakorlati fontosságú az a javaslat, amit Fodor Jenő, a zemplénmegyei egyet elnöke vetett föl, hogy t. i. a községi birói állások megszüntetésével ezek javalmazása (évenként mintegy négy millió kor.)

fordíttassék a községi közigazgatás javításával összekötött költségekre.

Mindezek után a bizottság az Uszky Bálint orsz. közp. egyet. főjegyző által érvekben gazdagon, formában megkapón kidolgozott javaslatot egyhangulag elfogadta s véleményadás céljából az összes vármegyei jegyzőegyletekkel, főként a spezialis helyi szempontok megismerése és érvényesítése végett közölni fogja.

Ezek a betérjesztendő véleményes jelentések a szeptemberben tartandó országos jegyzőgyűlés tanácskozásának egyik legfőbb tárgyát fogják képezni.

Angol lóversenyek.

Az angolok már ósrégi idők óta fogva, nagyrabecsülték a lovat és jó ideig nem is alkalmazták a gazdaságban. Walesben határozottan meg volt tiltva, hogy lovat fogjanak az eke elé. Hogy ezt utóbb mégis megtették, annak első jelét a híres bajeuxi szőnyeg mutatja, amely 1100-ból való és amelynek ábrája egy eke elé fogott lovat tüntet fel.

Az angolok majdnem kizárólag nyargalásra használták a lovat és így természetesen, hogy a paripák gyorsaságát korán kezdték összehasonlítani.

Angol lóversenyekről az első adatot Fitzstephennél találjuk, aki 1174-ből följegyzi, hogy London egyik kapuja előtt minden pénteken lóvásár volt, amelynek során versenyeket tartottak és ezeken jockeyk és lovak egyaránt nagy buzgalmat tanusítottak. Azóta a futtatások rendezésének nem vész nyoma.

I. Richard idejéből egy ballada emlékezik meg lóversenyekről és III. Eduard már körülbelül 250 koronát adott egy versenyparipáért, ami akkoriban nagy összeg volt.

A 16. században a futtatásokat már némileg szabályozták. 1512-ben már megvoltak az ugynevezett harangfuttatások, amelyekben az

első díj egy ezüst csemettyű volt. Ezután pedig az uralkodó kisebb-nagyobb érdeklődéssel volt irányadó a versenyek fejlődésére.

Erzsébet királynő kitünően lovagolt, de a versenyek iránt alig érdeklődött. Utóda I. Jakab ezzel ellentétben, szenvedélyesen szerette a futtatásokat és alatta honosodtak meg a versenyek Skóthouban.

1605 óta már Newmarket is szerepel, mint versenyter. Négy-öt helyen rendeztek akkoriban versenyeket. A díjak csekélyek voltak, amennyiben egy esemettyű értéke 8-10 fontnál nem volt nagyobb.

Jakab uralkodása a sportra nézve annyiban is fontos, hogy Jakab tette az első kísérleteket az arab telivér behozatalára. Ötezer arany költséggel hozatta Konstantinápolyból az ugynevezett Markham Arabiant, ez az apró ló azonban nem tetszett Angolországban, a hol még a nehéz spanyol fajok jártak.

Az arab lovat minden versenyben legyőzték és ezenkívül jóformán agyonkritizálták. I. Jakab és II. Károly későbbi impertjai sem jártak kellő eredménnyel, de már III. Vilmos és Anna idejében három arab ló került Angliába és ezek a lovak eldöntötték az arab faj diadalát. Törzsatyái lettek az angol telivérnek. Ez a három ló volt: Byerly Turk, Darley Arabian és Gedolphin Arabian.

A versenyek talán mindjárt keletkezésükkor fogadásokkal voltak összekötve. A 17. század közepén a fogadási szenvedély már erősen hullámzott. Shirley „Hide Park” című darabjában, amely 1637-ben került színre, van egy jelenet, amely a fogadási dühöt gunyolja. Venture és Jockey a favorit lovak. Nemcsak az urak fogadnak, de a ladyk is kockázatiuk keztyüket és harisnyákat.

A puritanizmus csak némileg korlátozta a fogadási szenvedélyt és IX. Károly alatt annál jobban terjedt.

A király a saját neve alatt futtatott. A király maga is eljárt a newmarketi versenyekre,

beletanult a katonai dolgokba, hogy egy vén emberrel is jelentet magának.

— Ugyan, édes öcsém, mire való ez a tréfa? Ne tégy bolondot belőlem vénségemre. Hájszen nem jöttem én most a katonához, hanem ahhoz a becsületes emberhez, ki segíteni tud az ügyemben, ha akar!

— Kérdjék, mars! — kiáltott Mozgó. — Kend egy taníthatatlan fatuskó. Kendet a piemont makaróninak készítette volna el. Kenddel nem lehet katonásan bálni.

Leesapta sapkáját az asztalhoz s nagyot rikkantva vette kezébe az üveget. Meghuzta előbb amugy katonásan, azután Komornak nyujtá.

— Nem iszom, mondtam már, hogy früstököltem! — tiltakozék az.

— De már azt én szeretném látni! Früstököl? . . . Arra már megihatja. Ha egyszer én megkinálok valakit, vissza ne utasítsa, mert fejéhez repül az üveg.

Ez aztán megint olyan biztatás volt Komor uram részére, hogy Sára asszonyt is elfeledé miatta. Inkább elvette az üveget és száájához vitte.

— Nyelni kell osztán, nem pilátus kodni! — rivált rá Mozgó, sejtven, hogy Komor miben sántikál.

Akár csak az akasztófa halált ígérő kötelét érezte volna nyakán, oly szörnyű melegség meg hidegség gyűlt össze egyszerre a jó Komor testében, midőn az üveget meghuzta.

Bosszúsága mind nagyobb lett. Gyöngyöző veríték tört elő homlokán, orra hegyén.

— Hogy mibe is fogott ő?! . . . Hát kénytelen ő ezzel? . . . Vigye az őrdög azt a fiut, meg még azt a létyen-lottyos falamiát is! Hát e dolog miatt komággasson e veszett természetű bakkancsossal? . . . Nem biz ő! . . .

Majd vesz egy husángot és elnászpálja vele azt a kölyköt amugy Istenesen! . . .

Letette az üveget, hogy csaknem kezében maradt a nyaka, a mi Mozgónak felette megtetszett!

— No, ezt már szeretem! . . . Most már kendnél is kezd működni a virtus, hehehe! . . . No igyék csak még, mindjárt több lesz a kurázs! . . . Osztán esinálunk itt ketten egy Jakab-napot, hogy megemlegesse ennek a zsidónak még a hetvenhetedik öreg apja is.

— Már biz én nem iszom többet, édes öcsém, ha mindjárt úgy folyik is előttem, mint az árvíz. Soha sem volt az én számban részegítő ital. Ezt a kortyot is csak a te kedvedért nyeltem le.

— Ejh, bikkakk! Rézmogyoró! . . . Hát kend is ember, kit úgy kunéroz az aszszony, a hogy neki tetszik?

— Már hiszen a mint van, ugy van! . . . Nekem igy is jó! — felelt Komor mindjobban boszankodva.

— Nojszen, pipogyának is kell lenni! . . . Hm, a rézsarkantus angyalát! Látta volna csak kend, mikor én Piemontban végig libegtem az utczán, hogy nyilt ki utánam minden ablak. Még egy nagyságos asszony-féle is ugy belebolondult magyaros termetembe, hogy a nagy szerelem mián bolordok házába kellett szállítani, mert persze: én nem adtam a kezén az adta taliánjának! . . .

— Édes öcsém! — szólalt meg Komor. — Ne járjunk mi most Taliánországba, hanem beszéljünk arról, a mi miatt idejöttem hozzád.

— Hozzám? — esodálkozott Mozgó. Hát nem a zsidóhoz?

— Nem hát! . . . Tudtam, hogy itt vagy, azért fordultam be.

— Osztán ezt kend épen most tudja mondani?

— Hájszen te vagy az oka. Soha nem engedél szóhoz jutni! Bolondot üztél belőlem vénségemre.

— Én la! . . . Ejnye azt a . . . Ki mondja ezt . . . Már hogy én kendből? . . . No, töröm a borsát a kend eszinek, talán maszlagot früstökölt? . . . Én la? . . .

— Hát azért akartam volna beszélni veled öcsém, mert sorja van az állapotomnak.

— No, teringettél!

— Tudod, öcsém, van nekem egy fiam . . . a Dani.

— Ismerem . . . Olyan panyóka, mint kend.

— Az biz nem igaz. Különb legény nincs nála a faluban.

— Már azt kikérem! — ugrott fel Mozgó. — Hát én ki vagyok? Volt a kend fia Taliánországban, mi? Evett makarónit, mi? Csókolt talián-lányt, mi? Átusztá a Dunát Milanónál, mi? . . .

— Hájszen én öcsémről nem beszélek. Öcsém már ért-eszü ember.

— Jól van no, majd elnézek este a kend portája felé. De megmondja az aszszonynak, hogy jó ellátás legyen. Sódar süljön, meg öntött perez készüljön turóval. Ha egy kis bor kerül, az sem lesz rossz. En most nem beszélek tovább a Herkópá-ternek sem, mivel Rómában beszéltem is, mert én most alszom!

A mit mondott meg is tette. Leheveredett a lóczára. Nagy gangosan végignyult rajta s lehuntya szemeit.

Komor Mihály, — bár nem épen örült a megtisztelő kilátásnak, de mert vissza sem utasíthatta, — midőn kilépett a koresmából, még akkor is visszakiáltott:

— Osztán, öcsém, elvárlak.

(Folyt. köv.)

a harangokat pedig serlegekkel váltotta fel, a melyek értéke az ezer aranyat is elérte.

Utóda Anna királynő talán a legszenvedélyesebb sportwoman volt, a ki valaha trónon ült. Szaporította a díjakat, szorgalmasan járt a versenyekre és minnek sem örült annyira, mint a mikor lovai győztek. Még aznap is, a mikor szélhűdésben meghalt, Star nevű lova Yorkban díjat nyert. Uralkodása alatt voltak az első futtatások Epsomban. Hü szolgája volt a híres Frampton Tregonwell, a főtréner, a kit a turf atyjának szoktak nevezni.

A 18. század második felében a sport hanyatlott. A háborúk elvonták a figyelmet és a közélet durvasága a turfra is kihatott. Botrány botrányt követett. England Dick párbajban megölte Rowlist, akit azzal vádolt, hogy nem fizette ki veszített fogadását. Lord Foley, a kinek két millió koronás vagyona és 350 000 korona évi jövedelme volt, mindenét elvesztette a turfon és mint koldus halt meg. 1795-ben az epsomi turfon temérdek órát és tárczát loptak és vagy 30 hazatérő kocsit kiraboltak. 1812-ben Newmarketben felakasztottak egy embert, aki több versenyparipát megmérgezett.

A 19. század elején szabályozták a futtatásokat és ekkor rendezték be a költségek fedezhetése céljából a totalizátort, a kihez a bookmaker és tipster csatlakozott. A játékdüh tudvalevőleg most is emelkedőben van. Keletkeztek a háromévesek klasszikus vizsgálai.

1776-ban alapította St. Leger ezredes az utána elnevezett őszi futamot. 1779-ben és 1780-ban létesítette Derby herceg a Derbyt. Ezután még több nagy díjat alapítottak.

Ez idő szerint Nagybritanniában évenként 1600 futam van közel tíz millió koronát kitevő díjakkal. A versenyekben résztvevő lovak száma talán soha sem csekélyebb 2000-nél.

A kínai forradalom.

— Express-tudósítás. —

Budapest, július 25.

Pár nap óta bizonyos stagnálás vehető észre a kínai eseményekben. A követek életbenlétéről elterjedett hír lehűtötte a hatalmak harzi kedvét és — bár a hír valószínűségében erősen kételkednek — várakozó állásba helyezték magukat.

Fel is tehető, hogy a követek életbenlétét közli híreszteléssel a furfangos kínai diplomácia a többi hatalmakat iparkodik elaltatni, hogy teljes erejével az orosz ellen fordulhasson, aki ma már nem is igen csinál titkot ebből, hogy Kína ellen a saját szakállára is háborút visel.

Az a tény, hogy Kvang-Szu császár a hatalmakhoz táviratban fordul, melyben fűt-fát ígér a Kínában levő idegeneket illetőleg, szintén csak szembeállításra való, afféle kínai szédelés, melynek komolyabb alapot tulajdonítani nem lehet. Alighanem a lázadó Tuan herceg keze játszik itten is, aki ezzel csak időt akar nyerni, hogy rendezett hadsereggel annál biztosabban fordulhasson az idegenek ellen.

Hogyan is lehetne elképzelni ilyen hirtelen fordulatot? Hát eddig hol volt Kvang-Szu császár? Miért nem igyekezett eddig megtörni a lázadók erejét és megvédeni az idegenek közbiztonságát? És hogyan kerül most egyszerre ismét a hatalom polezára a megmérgezettnek híresztelt császár? Hiszen szó sem volt arról, hogy a lázadó boxerek megadták volna magukat s abbanhagyták volna a lázadást, vagy hogy Tuan herceg engedett volna a felsőbb hatalom intésének s elrejtőzött volna a lázadás színteréről.

A hatalmak jól teszik hát, ha nem adnak hitelt a kínai táviratoknak, melyeknek sugalmazottsága nyilvánvaló. A követekről szóló hírt is tartózkodással kell fogadni mindaddig, míg azok maguk nem adnak életjelt magukról.

Ha Kína békét akar, szóaltassa meg a követeket s tiszta képet tárjon a hatalmak elé. Addig pedig, míg ezt nem teszi,

készülni kell ellene a megsértet nemzetközi jog boszuló fegyverével.

A kínai ravasz és könnyen feltehető róla, hogy félrevezetni akarja a hatalmakat. Nem kell feledni, hogy „hamu alatt lakik a tűz!

Városi közgyűlés.

Debreczen, július 26.

A forró nyári idő dacára is szép számmal jelentek meg a bizottsági tagok a mai közgyűlésre, habár a tárgysorozatnak nem volt valami rendkívül fontos tárgya.

Ünnepélyes aktus színhelye is volt a közgyűlési terem. Több bizottsági tag indítványt adott a király 70-ik születésnapja alkalmából tartandó ünnepeltetésre. Az indítvány felolvasását állva hallgatták végig s el is fogadták.

Ezután tértek csak át a tárgysorozat egyes pontjaira.

A gyűlés részletes lefolyása különben a következő volt:

A király születésnapja.

Kevéssel 9 óra után nyitotta meg Degenfeld József gróf főispán a közgyűlést, jelezvén, hogy a közgyűlésnek leginkább folyó ügyek a tárgyai, de egy önálló indítványt is adtak be s ez *Ő felsége születésnapjára vonatkozik.*

Az indítványozók azzal járulnak a közgyűlés elé, hogy *Ő Felségét* 70-ik születésnapján a törvényhatósági bizottság hódoló feliratban üdvözlí, továbbá aznap minden felekezet templomában hálaadó istentisztelet tartassék, melyen a törvényhatóság testületileg megjelenik s ugyancsak aznap délután az összes felekezetek, polgári és katonai hatóságok bevonásával társasbéd rendeztessék.

A közgyűlés az indítványt egyhangulag nagy lelkesedéssel elfogadta.

Elnöklő főispán ezután felkérte Simonffy polgármestert, Dicsőfi József lelkész, dr. Wolafka Nándort, Reichmann Ármint, Boczkó Sámuel, Kerekes Sándort, Zádor Lajost, Kenézy Gyulát, dr. Benedek Jánost és Márk Endrét, hogy d. u. jelenjenek meg az ünnepség előkészületeinek megbeszélése végett.

Folyó ügyek.

Ezután áttértek a tárgysorozat egyes pontjaira. A polgármesteri jelentést május és június hónapokról Csóka Sámuel titkár olvasta fel. A jelentést, valamint azt is, hogy a belügyminiszter a városi bor- és szesz-fogyasztási adópótlékok tárgyában alkotott szabályrendeletet helybenhagyta — tudomásul veszik.

A miniszter jóváhagyását — a gyámpénztár 1898. évi mérlegének megvizsgálásáról — tudomásul veszik.

Komárom város átiratot intézett a városhoz, hogy a városok gazdasági és közegészségügyi intézményeinek az állami adó alóli mentesítése tárgyában a képviselőházhoz intézett feliratot — pártolja. Mivel a város már hasonszellemű feliratot intézett, — az átiratot tudomásul veszik.

A bábaképző intézet helyiségének ügye került ezután elő. A bábaképző intézetnek végleges helyet akar a város. A telket a lelenczház telkével együtt jelölték ki — e mellett van az egészségügyi bizottság, a jog- és pénzügyi bizottság is. A tanács javasolja, hogy a bábaképző-intézet helyeül — egyértelműleg az előbbi bizottságokkal — már most kijelöltessék a tervezett hely. A közgyűlés elfogadja.

A közgyűlés — a főszámvevő indítványával szemben — kimondja, hogy az új házak, míg az állami adómentességet élvez-

zik, ugyanaddig élvezik a községi adómentességet is.

A debreczeni ev. ref. főiskolai gazdasági tanács átiratára, hogy a büntetőjogi tanszék 300 koronával emeltessék s ezt az emelést már 1900. jul. 1-től folyóvá tegyék, a tanács javasolja a kérelem teljesítését, mihez a közgyűlés hozzájárul.

A polgári biztosi állás.

A polgári biztosi állás betöltése következett ezután.

A kandidáló bizottságba — ez alkalomra — beválasztja a közgyűlés dr. Király Ferencz, Géresi Kálmán és Dicsőfi József biz. tagokat, a főispán pedig kinevezi Márk Endre, Pálffy Gábor és Berger Jenő biz. tagokat.

A kandidáló bizottság a pályázók közül hatot jelölt és pedig a következő sorrendben: Debreczeni József, Onody Mihály, Vadas Mózes, Nagy Sándor, Fábán Lajos és Hegyi Károly.

Titkos szavazás útján polgári biztosnak Onody Mihályt választották meg. Az új polgári biztos nyomban letette a hivatalos esküt.

A huszarnokok.

A Simonffy-utca 1. sz. bérház nyugati részén, a földszinti üzlethelyiségeknek egy részét huszárúrsító helyekké akarja átalakítani a mérnöki hivatal s az átalakítás költségeire 40,000 koronát kér a közgyűléstől. A tanács pártolja a főmérnök beadványát s elfogadásra ajánlja a közgyűlésnek.

Fejér Ferencz dr. nem érti az új házban — az új átalakításokat. A javaslatot nem fogadja el.

Aczél Géza főmérnök kijelenti, hogy ebben az alakban ő sem volt híve a bérház építésének. A közgyűlés határozta ezt el s így épült fel. Az üzleteket mindaddig nem lehet értékesíteni, míg a piac ott meg nem nyílik. Átalakításról nincs szó, hanem hogy jól értékesíthessük a helyiségeket. A magánlakások már mind ki vannak adva. A helyiségek tisztántartásáról nem a magánosok, hanem a város gondoskodik. Ott csak a belső berendezési befektetésekre van szükség s kéri a javaslat elfogadását.

Fejér Ferencz újabb felszólalása után Szentesi János azt kéri, ha már ott lesz a huszarnok, rendeljék el ott azonnal a piac létesítését, mert addig nem ér semmit a huszarnok.

Aczél Géza ismételt felszólalása után szavazásra kerül a sor. A tanácsi előterjesztést elfogadták.

A városi és piaci rendtartás.

A városi tanács a vásárok és nyílt piacok tartása tárgyában szabályrendeletet dolgozott ki, melyet lapunkban is közöltünk. A szabályrendeletet most elfogadás végett a közgyűlés elé terjesztik.

Torday Gábor azt óhajtja, hogy a javaslatot adják ki az ipartestületnek véleményezés végett.

Fejér Ferencz pártolja a Torday indítványát.

Bakonyi Samu dr. nem fogadja el az indítványt; arra a javaslatra föltétlen szükség van s ép ezért nem tartja elodázhatónak ezt a kérdést. Általánosságban elfogadja.

Kalmár Barna dr. nem érti, minek vannak ott azok a „madárijesztő” vassátrak, mikor arról van szó, hogy a piacot tisztán hagyják.

Vecsey Imre felvilágosításul kijelenti, hogy azok a vassátrak csak ideiglenesen s próbaképen vannak ott.

Aczél Géza nem fogadja el a halasztási indítványt. Erre a szabályrendeletre szükség van s a részletek tárgyalásánál lesz alkalma mindenkinek hozzászólni.

Torday Gábor nemcsak az ipartestületnek, de a kamarának is kiadatni rendeli.

Szabó Kálmán kamarai elnök felvilágosításul azt jegyzi meg, hogy véleményezés végett a miniszter úgy is beküldi. Általánosságban elfogadja.

Szavazásra került a sor. Torday Gábor halasztási indítványát nem fogadják el. Al-

talánosságban tehát a javaslatot a részletes tárgyalás alapjául elfogadják.

A részletes tárgyalás egyes pontjainál nagyobb vita volt. A gyűlést 1 órakor elnök berekesztette.

Leczáfolt szálló ige.

Debreczen, jul. 25.

„A temesmegyei Kisfalud községből való tizennégy éves Ádám Miklós nevű kereskedőinas gazdája házában padlásán felakasztotta magát. — A természet rut külsővel áldotta meg. Vörös hajáért és szeplős arczáért örökösen csúfolták társai.“

„Hiuság! Asszony a neved!“ — mondta a régi példaszó. Isten tudja, melyik elkeseredett férj találta ki hajdanában, de annyi bizonyos, hogy e szálló ige elterjedt palotában, kunyhóban egyaránt.

Pedig hát egyáltalában lehet-e hiu a nő? . . . És ha igen, miből lehet erre következtetni?

Mert azt erősen tagadom, hogy hiu volna az oly nő, aki termete bájával, arca tiszta tükörével, tetszetős öltözetével iparkodik kedvelté tenni magát a férfivilág előtt.

A nő az élet nagy kertjének virága, kit a teremő erő azért alkotott, hogy megédesítse a férfiu küzdelmes életpályáját.

Sok a szirt, sok a mélység életutunkon. A szenvedések sziklahegyére gyakran kell kapaszkodnunk erőnket meghaladó igyekezéssel. Mi adna aczélezott erőt izmainkba, mi öntene erélyt, kitartást lelkünkbe, ha nem lenne a nő, az élet kiskertjének e kedves virágszála? . . .

A teremő legszebb gondolata a nő. Miért volna hát ő hiu azért, hogy tetszeni óhajt a férfunak, kihez szíve édes szerelmével vonzódik.

És mégis ráfogják, hogy hiuság a neve.

A nőt szépsége, kedvessége teszi drága kincsévé, miért ne akarna hát a nő minden áron szép lenni? Hiszen neki ez a sorstól a praedestinációja.

És ha valamelyiktől megvontarossz sorsa e kegyet, van-e jogunk elítélni, ha különféle kikomponált szerekekkel igyekezik eltüntetni a természet mostoha kezének gyászos rajzolatait.

Én azt mondom, hogy hiu asszony nem létezik, mert az, mit hiuságnak neveznek, oly szükséges tulajdon, melynek elmulasztása értékében csökkentené.

Hát csak szépítgessék magukat továbbra is a föld szárnyatlan angyalai és legyenek hiuk szépségükre. Oly szükséges ez nekik, mint hálnak a víz.

De mi szüksége volt erre a temesvári kereskedőinasnak?

A szerencsétlen fiu restellte, hogy az ő haja vörös, hogy az arca szeplős. Azt hitte, hogy nálánál nincs rutabb teremtés e lapos földtekén. Elkövetett mindent, hogy széppé tegye magát. Szobájában egész halmazát találták a hajfestőszereknek, arczpomádéknak, szeplőpusztító-szappanoknak; asztalfiókjában négy száznál több recipéje hevert, melyek mind szépítőszerekről szóoltak.

Ugy látszik, hogy a kosmetikát is nagy szorgalommal tanulmányozta, mert egész légiója volt szobájában az ilyes ujsághirdetéseknél.

A szerencsétlen kereskedőinas!

Nem tudta ő, hogy rut férfi egyáltalában nem létezik s nem is fog létezni mindaddig, míg a női emancipáció fel nem szabadítja a nőket, hogy ők kérhessék férjül a férfit.

A hiuság befészkelte magát elkeseredett szívébe és inkább halni vágyott, mint élni rut külsővel, mint tisztességes tagja az emberi társadalomnak.

Azt hitte talán, hogy annak idején majd nem akad nő, a ki szeretni tudja.

Oh, balga inas! Milyen furesza fogalmat alkottál ébredező szívedben a nő felől! Hiszen belőled a legszebb nő legkedvesebb férje lehetett volna. A nő nem szépséget vár férjétől, hanem testi és szellemi képességet. Amely férfi e kettőnek birtokában van, szeplős arczal is kedvessé teheti magát a nő előtt.

Mindezeket pedig azért árulom el, nehogy követője akadjon e hiuságban páratlanul álló inasnak, a ki azt hitte, hogy neki Adonishnak kell lennie, ha egyőtrelem-szigeten megélni akar.

Mi lenne a világból, ha minden szeplős arczu férfiu felakasztaná magát? Hiszen ma is ott vagyunk már, hogy a nők száma majdnem kétszer akkora, mint a férfiaké. Már pedig pártában maradni bizony egy nő sem vágyik! . . .

Minden tragikum mellett mosolyogni lehet hát az elkeseredett tanonez végzetes tettén.

De egy érdeme mégis van. Ő volt első leczáfolója ama szálló igének „Hiuság! Asszony a neved!“

Maholnap már ez a közpéldaszó járja helyette:

— Hiuság! Kereskedőinas a neved!

Szírén.

HIREK.

— **Uj törvénytörvényi jegyző.** Az igazságügyminiszter *Kazinczy* Gábor debreczeni törv. díjas gyakornokot a szegedi törvénytörvényhez jegyzőnek kinevezte.

— **A Vilmos-huszárok ünnepe.** Ma, esütörtökön ünnepet ül a városunkban állomásozó Vilmos császár vitéz regimentje, a hetedik huszárezred, melynek a multja ép oly ragyogó, mint amilyen fényvel a jövője biztat. A Vilmos-huszárok a voltai győzelmes nap emlékét Nagyváradon, mivel jelenleg ott gyakorlatoznak, szentelik meg nagy katonai ünnepséggel. Reggel fél 8 órakor kezdődött az ünnep, amelyen a Nagyváradon időző ezred egész létszáma kivonult a Bónéi kut mellett levő tere, hol nagy parádéval *tábori misét* tartott *Andrássy* Péter katonai lelkész. A misén részt vett a helyőrség tisztikara is. Délben az ezred tisztjei a Zöldfa fogadó nagytermében diszebédre gyűltek egybe, melyre a nagyvárad ezredék törzstisztjein kívül a város több előkelősége hivatalos volt. A legénységet a *Ferencz-József* huszárkaszárnya udvarán vendégelik meg. Délután a 37. gyalogezred zenekara muzsikál a kaszárnyában, hol este tűzijátékot rendeznek. A huszár altiszteknek pedig táncvigalmuk lesz a *Karger-féle* vendéglőben. A mulatságra *Leonhardi* ezredessel élükön az ezred tisztjei is ellátogatnak.

— **Ismét egy áldozat.** Ugy látszik, hogy külön rovatot kell nyitnunk a cséplés alkalmából a cséplőgép áldozatai részére. Alig mulik el nap, hogy egy vagy más helyen szerencsétlenség ne történnék. A magyar ember nem okul a más kárán s csak

akkor jajveszékel, mikor már őt is körülfogta a szerencsétlenség. Tegnap egy kis fiu szerencsétlenségéről emlékeztünk meg, kinek jobbkezét roncította össze a gépkerék. Most egy *Nagy Sándor* nevű munkás az áldozat. A *Molnár János* tanyáján etető volt a gép mellett. Etetés közben jobbkeze a dobba került, mely azt összeroncította. A kórházba ment, hol bekötötték sebét, mivel operáltatni nem engedte magát. A családos ember most munka nélkül maradt.

— **Sulyos kimenetelű pisztolypárbaj.**

Tegnap reggel sulyos kimenetelű pisztolypárbaj folyt le az *Apafája* erdőben két debreczeni 3. gyalogezredbeli honvédönkéntes között. A párbajozók: *Almássy* Béla orvosnövendék és *Sztokánovits* Manó. A párbaj oka tettelegesség volt, amennyiben *Almássy* arczul ütötte önkéntestársát. Szigorú feltételek mellett ment végbe a párbaj. A segédek pisztolypárbajban állapodtak meg. Feltételek voltak: Kétszeri golyóváltás vontesővű pisztolyokkal, 30 lépés távolság, 5-5 lépés advance. Az első lövés a sértetté, *Sztokánovics* volt. Az adott jelre lőtt s ellenfele, *Almássy*, *jajkiáltással összeesett*. Az orvosok, segédek hozzásiettek s látták, hogy megsebesült. A golyó a jobb láb czombjába furódott, közvetlen a hasüreg alatt, oly mélyen, hogy a csontokat is szétzuarta. A sebesültet a honvédkórházba szállították. Sebe sulyos, olyannyira, hogy alighanem béna lesz. A felek a párbaj után sem békültek ki.

— **Ki fizet.** Ezen a kérdésen perelt össze a *Bárány-körmében Szatai József Major* András gazdálkodóval. Major fizetni akart, de *Szalai* nagy hetykén azt mondta, hogy ő fizet. E miatt összevesztek, mire *Szalai* derékon kapta Majort és a földhöz vágta. A jámbor gazda esésközben a vasmerlegbe vágta fejét, majd a földre zuhant oly erővel, hogy agyrázkódást szenvedett. Ugy vitték el lakására eszméletlen állapotban. *Dr. Varga* Emil orvos a gazda baját veszélyesnek tartja. A vitéz *Szatai* a rendőrség letartóztatta.

— **Elfogott sikkasztó.** Egy *Goldmann* Samu nevű ügyvédet fogott el a csendőrség *Vámos-Péresen*. Az illető *Krakkóból* szökött el és magával hozott négy százezer koronát is. Az elfogott sikkasztót a debreczeni ügyészségnek adják át. *Krakkó* bizonyára örvendeni fog a vámospéresi-örs ügyességének és szívesen látja falai között az elesített szökevény fiskálist.

— **A Szamos újabb áldozata.** A Szamos Csenger vidékén ugyancsak szedi ez évben áldozatait; mint lapunknak írják, a napokban a *Madarassy* Sándor tatárfalvai tanyájánál a gulyásbojtár: *Demeter József* fürdés közben a vízbe fult. Hulláját még az nap kiotogták s az esetről nyomban értesítették a csengeri főszolgabírói hivatalt s *Böszörményi* főszolgabíró, dr. *Diósi* tb. főorvossal azonnal a helyszínére ment a hulla megvizsgálása végett. Az idén ez az ötödik eset.

— **Dr. Wolafka Nándor jubileuma.** A jubileumot előkészítő bizottság felkéri mindazokat, akiknél még a jubileum alkalmából teendő alapítványra vonatkozólag gyűjtőivek vannak, hogy ezeket a befolyt összeggel együtt legkésőbb holnap délig főtiszt. *Molnár Kálmán* theréziánumi igazgatóhoz küldjék be. Együttal értesítetnek azok is, kik szombaton este a *lampionmenetben* részt akarnak venni, hogy a már csak korlátolt számban levő alkalmi *lampionokból* szerezzék ezeket ce, melyek *Balogh György* szent-anna-utcai kereskedésében kaphatók.

— **Kamarai közlemények.** A cs. és kir. 6-ik hadtest intendáncsága *Kassán* keres-

kedelmi szokás szerint 1370 métermázsza buzalisztet, még pedig olyat, mely a budapesti 3-ik számú lisztnek felel meg, szándékozik beszerezni, minek folytán a szállítási szándékoztatók felhívják, hogy ajánlataikat f. hó 30-ig adják be.

A m. kir. kassai III-ik honvédkerületi parancsnokság értesíti a vállalkozókat, hogy az 1900. évi őszi fegyvergyakorlatok alatt az alább megnevezett állomásokon összpontosuló, illetve átvonuló csapatok élelmi szükségleteinek nem közös módon való biztosítása tekintetéből nyilvános árlejtést tart, még pedig: Kassán 1900. augusztus hó 1-én Széplakapáti és Zsebes községekkel egyetemben. Október 3-án Legenyén. Október 6-án S.-A.-Ujhegyen. Október 9-én Hidas-Némethiben.

A m. kir. posta- és távirat-intézet céljaira az 1900—1903. években évenként szükséges mintegy 24.000 db. telítésre alkalmas nyers fenyőfa oszlopot írásbeli ajánlatok alapján kívánván biztosítani, felhívják mindazok, kik ezen oszlopok szállításában részt óhajtanak venni, hogy a pályázati feltételeknek megfelelően kiállított, zárt írásbeli ajánlataikat legkésőbb f. évi augusztus hó 10-én déli 12 óráig a kereskedelemügyi minisztérium segédhivatali igazgatóságához nyújtsák be. Debreczen, 1900. július 25. A kereskedelmi és iparkamara, Debreczen.

— **Értesítés.** Értesítettik a város közönsége, hogy a Debreczen sz. kir. város belterületén lévő eb adó alá tartozó ebeknek 1900. évi eb adó nyilvántartási jegyzéke elkészítettén, a nyilvántartási jegyzék a városi adóügyi osztályánál 1900. évi augusztus hó 1-től 8-ig nyolc napi közszemlére kitétetvén, ott bárki által megtekinthető. Debreczen, 1900. jul. 21. *A városi Tanács.*

— **A szép szakácsné regénye** című multikori tudósításunkhoz még a következőket fűzzük eszengeri levelezőnk alapján. A szép szakácsné hulláját Szamos Ujlak határában kifogták a Szamosból, de a cinikus vízi molnár s halászok — követve a szamosmenti általános, mindenesetre elítélendő szokást — a hullát ismét vízrebocsátották s ki tudja, hogy hol fogják emberséges módon kifogni? — A vízbevetett hullák kifogásától tartózkodnak a szamosmenti szamosmenti községek, mivel az ily kifogott hulla eltemetési költsége a legtöbb esetben azt a községet terheli állítólag, a melynek határában kifogták. Legalább a közönséges nép ebben a hibében van.

x **Holnap (pénteken) este Markus Jenő „Dréher-sör-csarnokában” Magyarfi testvérek zenekara, a nagy-erdei „Dobos” pavillonban Rácz Károly zenekara közreműködése, fényes kivilágítás és szabad bemenet mellett nagy halastély tartatik.**

x **A ki olcsón akar venni** bőrből pénz, szivar- és dohánytárczát, sakk, dominó, sétatob, valódi ezüst és ébenfából dohányzó készleteket, esernyőt önműködő zárral, valamint mindennemű dohányzó eszközöket, — tajtékpipák, szípkák, száraz rendkívül nagy választékban kaphatók **Schwartz Dániel** dohányzó-eszköz különlegességi üzletében a **Bika** alatt.

x **A ki egészségére vigyáz, igyék Ferencz József-keserűvizet,** a melyet 25 év óta nagy becsben tartanak az egész világon. Az utolsó kiállításán egyedül tiszteltetett meg a nagy milleniumi éremmel és egyedül egy legmagasabb kitüntetéssel. **A Ferencz József-keserűvizet** mindenütt árusítják.

TÁVIRATOK.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

A szerb király házassága.

Belgrád, jul. 26. A belgrádi görök-keleti szerb papság tegnap tisztelt Sándor királynál, hogy gratuláljon neki házasságához. A király a tisztelgő papság előtt is hangsúlyozta, hogy elhatározása megmásíthatatlan.

Draga Masin asszony különben, — mint beszéltek — figyelmeztette Sándor királyt lépésének nagy horderejére s kijelentette a királynak, hogy kész lemondani szerelméről. Sándor király azonban hajthatatlan maradt s akarata megtörte Masin asszony ellenzését is.

Az új szerb kormány.

Belgrád, július 26. Tegnap több vidéki küldöttség járult a király elébe, hogy gratuláljanak az eljegyzéséhez. A hangulat nyugodt, jóllehet a Milánnal rokonszenvező lapok félreverték a harangot. Beszéltek, hogy mielőtt Sándor király megírta proklamációját, előzetesen meggyőződést szerzett arról, hogy a hadsereg hü hozzá.

Belgrádba még most is tömegesen jönnek vidékről és külföldről. A határon intézkedéseket tettek, hogy megnehezítsék az utasok beözönlését. A lapoknak rendelkezésben meghagyták, hogy ne közöljenek híreket az eljegyzésről.

Az új kabinet ma megalakult és pedig így: **Jovanovics Aleksza**, a főlebbező törvényszék elnöke — miniszterelnökség és külügy; **Popovics Lázár**, a semmitűző elnöke — belügy; **Antonovics Nasztasz**, belügyminiszteri osztályfőnök — igazságügy; **Popovics Mika dr.**, volt keresk. miniszteri osztályfőnök — pénzügy; **Vaszil Milos** alezredes, a király hadsegéde — hadügy; **Jovanovics András** műszaki ezredes — közmunkaügy; **Szpacics Dusán**, keresk. min. osztályfőnök — kereskedelemügy; **Marinkovics Pál**, ügyvéd — közoktatásügy.

Szerb hivatalos körökben azt mondják, hogy az új kabinet határozottan semleges jellegű lesz. Két tagja katonatiszt, a többi részben aktív, részben volt hivatalnok. **Jovanovics** miniszterelnök, aki a külügyi tárczát is elvállalta, mérsékelt haladóparti ember, a belügyminiszter és a kereskedelemügyi miniszter liberális. **Popovics** pénzügyminiszter, aki évek során át mint osztályfőnök működött **Vujics** volt pénzügyminiszter mellett, mérsékelt radikális. **Jovanovics Aleksza** és **Popovics Lázár** a szerb bírói kar legkiválóbb tagjai. Az egyes minisztereknek ez a pártállása azonban, úgy mondják, egyáltalán nem nyom a latban.

A délafrikai háború.

London, július 26. A midőn a burok megtudták, hogy a brit csapatok előnyomulnak, összes hadállásaikat kiürítették. Jelentik, hogy északkeleti irányban és pedig **Lydenburg** felé vonulnak, a hova **Krüger** elnök is megy.

Az ellenség egyrésze ottmarad **Bushvald**-tól északra, a honnan meg akarja kísérelni a brit összekötővonalak elvágását. A hidak teljesen el vannak pusztítva. Valószínűtlennek tartják, hogy a brit csapatoknak **Middelburg** felé való előnyomulásuk elé akadályokat gördítenének.

London, július 26. A Reuter-ügynökség jelenti **Bronkhortspruit**-ből tegnapi kelettel: **Most** általános előnyomulás van folyamatban kelet felé. **French** tábornok két dandárral délen, **Polecarew** a centrumon és **Mahon** ezredes északon nyomul előre. Egy hadoszlop csaknem ellentállás nélkül érkezett ide.

KÖZGAZDASÁG.

A Debreczeni Kereskedelmi Csarnok jegyzései.

Debreczen, július 26.

Piaczi árak 50 kgr.-ként koronákban:

Buza minőség	77	6.45 — 6.70
"	78	6.60 — 6.90
"	79	6.70 — 6.95
"	80	6.80 — 7.—
Rozsuj	71/72	5.80 — 5.90
Árpa		5.10 — 5.20
" (jobb)		—
Zab		4.80 — 4.90
" prima		—
Tengeri		5.90 — 6.—
Köles		—
Napraforgó mag		—
Bükköny		—
Lóhere		—
Luczerna		—

A magyar—erdélyi szarvasmarha javítása.

Köztudomású dolog, hogy a magyar—erdélyi, Magyarország ezen őseredeti fehér szőrű, vagy darvaszinű szarvasmarha fajtájának tenyésztésével a magyar gazdaközönség mindinkább felhagy s azon külföldi piros-tarka szarvasmarhák tenyésztéséhez nyul, a melyek mint gyorsabban fejlődők, jobb tejelők ismeretesek. S ezen részben nem is lehet csodálkozni, mert azon tartási és ápolási mód mellett, melyben ezen fehér-szőrű szarvasmarhánkat részesíteni szoktuk, az nagyon lassan fejlődik s igen rosszul tejel, a minek azonban kizárólagos oka a mostoha ápolás és mostoha tartásmód s hogy ezen szarvasmarha fejlődése mily előnyösen változik meg megfelelő tartás és ápolás mellett, azt elég világosan bizonyítják azon eredmények, melyek vele Erdélyben, nevezetesen a Székelyföldön elértettek, a hol a két éves bikák általában is megnyomják ma már a 480—500 kgot, sőt gróf **Teleky Arvéd**nek egy másfél éves bikája 515 kgot nyom és teljesen ki van fejlődve; s megfelelő kezelés mellett tejelő képessége is javulóban van.

Kár tehát ennek a szarvasmarhának tenyésztésével országszerte felhagyni annyival is inkább, mert 1000 évén keresztül szokott hozzá a mi szélsőséges égálji és talaji viszonyainkhoz, ezt jól bírja, s megfelelő tartás és ápolás mellett itt jól díszlik. Ellenben a nyugati fajták, különösen az Alföld szélsőséges klímáját, a hol az éjjeli és nappali hőmérséklet között nyáron át 30° C hőmérsékleti differencia is van, nem tudják megszokni, a minek azután az a kellemetlen következménye van, hogy elveszítik azon jó tulajdonságaikat, a melyek miatt épen behozattak. Elveszítik gyors fejlődési képességüket, rossz tejelők lesznek, lesóványodnak, leromlanak, s végtére is gümőkórban elpusztulnak.

Sokkal helyesebben eselokednék az az alföldi gazda, ha az itteni viszonyokhoz már megszokott magyar szarvasmarhát jobb ápolás, helyesebb takarmányozás által javítaná, mert ilyen módon bizonyára állandóbb és nagyobb hasznot érne el, mint azon külföldi szarvasmarhák tenyésztésével, a melyek az itt levő viszonyokkal megbarátkozni semmikép sem tudnak.

Hogy pedig a magyar marhát megjavíthassuk, takarmányra és ismét csak takarmányra van szükségünk, hogy borju korától kezdve mindvégig takarmányozhassuk az állatot, mert csak így érheti el 1½—2 éves korára teljes kifejlődését. A fejlődő borjuval zabot, korpát kell etetni, mintegy két kilogrammot fejenként és átlagosan, nyáron jó legelőt járattatni vele, télen pedig szénát s répat is adni neki. Ilyen tartás mellett lesz az eredmény igazán hasznos, mert így két évi tartás mellett is jó árért, amugy pedig négy évi tartás mellett is csak rossz árért értékesíthetjük az állatot.

Hogy pedig ilyen tartásban részesíthessük az állatot, gondoskodnunk kell először is nagyobb szénatermő területről, vagy amennyiben ez nem volna lehetséges, az eddigi terület intenzívebb megmunkálásáról, trágyázásáról, a mit ma annyival könnyebben megtehetünk, amennyiben ha elegendő

istállótrágya nem áll rendelkezésünkre, beszerezhetjük elég jutányos áron hatásos, természetfokozó műtrágyákat is. Hasonlóan fokozhatjuk répföldeink termésátlagát, a melyeknél a szuperfoszfát és chilisalétrom tudvalevően óriásilag fokozza a termést. Legfontosabb feladat volna azonban a legelőket megjavítani, a melyeknek termése nemhogy fokozódnék, hanem csökken évről-évre, mert kevés gazda van, ki legelőjét javítani igyekeznék.

Ezeknek a dolgoknak szemelött tartásával lehetne megjavítani a magyar szarvasmarhát, a melynek megjavításával nem áldozatokat hoz a gazda, hanem hasznos befektetést eszközöl, a mely bizonyosan és igen bőven fogja meghozni a maga kamatait.

KÜLÖNFÉLÉK

* **A Waterloo-szoba.** Ismeretes dolog, hogy Viktória királynő nagyon szereti a szindarabokat, maga azonban soha sem megy nyilvános színi előadásra. A windsori kastélyban, a hol a királynő évente a nyári hónapokat tölteni szokta, gyakrabban rendeznek most színi előadásokat, hangversenyeket az ugynevezett Waterloo-teremben, mely a kastélynak egyik legremekesebb része. A terem nemcsak előadásokra szolgál, hanem van benne egy valóságos képtár is. Eredetileg nem is színháznak, hanem Wellington és a többi waterlooi vezér és katona emlékének szánták. E terem volt az első és hosszú éveken át az egyedüli a kastélyban, melyet légvezetékkel világítottak. A királyi vendégek számára fentartott helyeken arannyal kivert biborszékek vannak. Ha a királynő, körülvéve udvarától, végignézi egy előadást, valóban tündéri látványt nyújt a windsori kastély színház-terme, a mint a fényugarak a csillagó egyenruháról visszaverődnek.

* **Luppe Kassul tréfája.** Luppe Kassul exotikus név ugyan, de a viselője derék brüsszeli polgármester, a ki kitűnően uszik, nagyon szereti a tréfát és nagyon gyűlöli a rendőrséget. E három tulajdonsághoz még hozzájárult az is, hogy Brüsszelben az utóbbi időben óriási volt a hőség. Luppe Kassul tehát elhatározta, hogy megfürdik és megtréfálja a rendnek rettenthetetlen őreit. Nőruhákat szerzett valahonnan, felöltözködött a kora reggeli órákban, mikor a legtöbb vásáros jön a városba, a Porte de Flandre közelében egy hidról a csatornába vetette magát. Nagy sikoltozás támadt a hidon, a gyengébb idegzetűek ajúlózni is kezdtek s az utbaesőket buzgalmában fellökösve, loholt a hidra két rendőr. Kerítették hamarosan egy csolnakot és az öngyilkos után eveztek. Ekkor tűnt fel közel hozzájuk a víz alá bukkott Luppe Kassul alakja. Az egyik rendőr megragadta a ruháját, hogy a csolnakhoz vonja, de ebben a perczben az áléletunt a lábával megrugta a csolnakot, hogy az menten felborult. A két rendőr keservesen lubiczkolt a part felé, Luppe Kassul pedig visszafordította a csolnakot, beleült és a nézőközönség hangos hahotája között a partra evezett. Szerencsére kilubiczkoltak a megfürösztött rendőrök is, a kik nyakonfogták a tréfás Luppe Kassult és hűvösre tették, a mig megszáradnak a ruhái.

RÖPPENTYÜK.

* **Gyerekszáj.** Ilike: Mama, végy nekem egy gólyát.

Mama: Minek neked a gólya?

Ilike: Megmondanám neki, hogy bozzon egy másik babát, mert ennek a babának már eltört a lába.

* **Érti.** A diákok faggatja a kegyetlen professzor:

— No, még most sem érti? — förmed rá magyarázat után.

— Érteni értem, kérem, csak nem birom felfogni — lélegzik fel a megkínzott népség.

REGÉNY.

A „Világ Szive”.

— Regény 2 kötetben. —

Angolból fordította: Krampera János.

(Folytatás.)

49.

Elmenetele után a sennor így szólt hozzám:

— Ez mind nagyon szép és mind nagyon érdekes, Ignatio, de ha szabad eszébe juttatnom, olyan dolgok állanak előttünk, melyek e pillanatban fontosabbak ránk nézve az indián birodalom ujáteremtésénél, nevezetesen a saját biztonságunk. Legkésőbb holnap okvetlenül emberek fognak elindulni, hogy felkeressék azokat a gazembereket, a kik odalenn fekszenek s ha itt találnak, nagyon valószínű, hogy mint gyilkosokat, egyszerűen agyonlőnek.

— Ezek után szóljon hát, mi tévők legyünk?

— Én azt indítványozom, sennor, hogy a hajnalnak első sugarával üljünk fel az öszvérekre s haladjunk innen. Az erdőség sűrű, nem egykönnyen találnak fel benne, azonkívül két napi egerutunk is van. Mondja csak lady, — szólítám meg Mayát, ki időközben visszajött a szobából, — ismeri ön zautát?

— Az utat ismerem, — felelé, de mielőtt lépnek, helyénvalónak tartom, hogy elmondjak egyetmást, mert úgy érzem, hogy ha nem tenném meg, rosszul viszonznára azt a nagylelkűséget, melylyel engem és atyámat a haláltól és szegyéntől megmentettek. Hallották atyámnak szavait s azok az utolsó betűig igazak is, csakhogy nem festik le az igazságot egészen. Ő csakugyan uralkodik azon a városon, melyről beszélt, de a nemesség ráunt néha kissé kemény uralmára, azonkívül kissé eszelősnek is tartják. Ezért engedték el egymagában, hogy elinduljon vándorutjára s keresse beteltét egy olyan jóslatnak, melyben ők maguk nem hisznek. Biztosra vették, hogy odavész a vadonban s nem tér többé vissza zaklatni őket.

— De hát akkor miért engedték meg, hogy ön is hozzá szegődjék, lady, ön, ki a trónnak örökösője?

— Először, mert én úgy akartam. Szeretem atyámat s ha úgy lett volna megírva felele, hogy bolondsága halálát okozza, vele együtt akartam volna meghalni én is. Azonkívül, ha már tudni akarják az igazat, gyűlölöm a várost, melyben születtem s a férfit, kihez nőül szántak és vágyva-vágytam, hogy megszabaduljak tőlük, ha csak egy időre is.

— S az az ember is gyűlöli önt, lady?

— Nem, — válaszolt Maya és elfordítá fejét, — de ha szeret, úgy hiszem, a hatalmat még jobban szereti. Ha ott maradtam volna, bár nő vagyok is, atyámnak engem kell vala kineveznie, hogy helyette uralkodjam s ez esetben Tikal unokatestvérem csak legközelebb jutott volna a trónhoz, de nem ülhetett volna rá. Ezért egyeztet aztán bele elmenetelembé, vagy legalább is azt hiszem, hogy ezért. Uram, úgy vettem ki beszédükből, hogy önök velünk akarnak jönni a Sziv Városába. Nos, feltevé, hogy elérnök is, a mit én magam részéről nem hiszek, még akkor is jobban szeretném, ha arcunkat valami más ország felé fordítanánk. Azt is megértém továbbá, hogy egyezsége léptek atyámmal, melynek értelmében ő annyi aranyat ad önöknek, a mennyire szükségük van s hogy nagy dolgok fognak történni, a melynek végcélja oda lyukad ki, hogy az indián nép a fehér emberek fölé kerekedjen, s a Sziv Városa visszanyerje azt a helyet és hatalmat, melyet elvesztett volt. Mindez pedig beteljesülése volna annak, a mit egy jóslat ígér arra az esetre, ha az az eltört szent jelnek két része újra egyesül azon a helyen, mely készen van tartva számára.

— Ön hát nem hisz abban a jóslatban? — kérdé hirtelen a sennor.

— Azt nem mondtam, — felelé

Maya. — Mindenesetre különös, hogy egy álom után elindulva atyám fellelé azt az ékszert, melyet az ön társa mellén visel s melyet ő oly nagyon keresett. És nekem mégis, nem sok bizalmam van papokban, látomásokban és istenekben, mert úgy veszem észre, hogy ezekből is van kissé sok is. — Ezt mondván, a falra pillantott, mely tele volt vésvé az atyáink imádtá démonok alakjaival. — Igaz is! ha jól értettem, önök olyan egy vallást követnek, mely teljesen ismeretlen előttünk?

— Mi az igazi vallást követjük, rajta kívül a többi mind hamis, — felelé.

— Meglehet, — mondá Maya, — de nem tudom, hogyan fog hangzani ez a mondás a Sziv szolgálainak fülében. Jöjjetek oda, ha akartok, de előre mondom, hogy népem féltékeny egy nép s az idegenek még neve is gyűlölte előtte. Annyi emberöltő alatt kevés idegen jutott el a Sziv Városáig s közülök, egynek vagy kettőnek kivételével senki sem szabadult el élve. Most pedig válaszsának: el akarnak-e kísélni minket a Vizek Városához vezető utunkban, vagy pedig visszafordulnak a tenger felé s elfelejtik, hogy véletlenül hallottak egy történetet egy vándorló doktortól, kinek a szerencsétlenségek elvették esztét és egy indián lánytól, ki kísérete őt.

(Folyt. köv.)

Menetrend.

Érvényes 1900. évi május hó 1-ső napjától.

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		416	1027	901	1236	710	1200*
P.-Ladányba	érk.	503	1128	948	145	840	128
Nagyváradra	"	639	148	—	342	—	342
Szeghalomra	"	—	—	—	421	—	421
Budapestre	"	940	545	150	810	—	602
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		1144	336	626	233	514	741

* Csak kedden közlekedik.

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		1217	356	256	522	758
Ér-Mihályfalvára	érk.	100	458	357	635	913
Nagy-Károlyba	"	136	603	500	759	1040
Szatmárra	"	220	708	611	917	1203
Királyházára	"	315	827	733	136	—
Taraczközre	"	433	1014	914	—	—
M.-Szigetre	"	456	1050	950	—	—
N.-Booskóra	"	532	1203	1102	—	—
Körösmezőre	"	730	340	145	—	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		751	1012	355	1218	645

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		822	401	658
Nyiregyházára	érkezik	939	518	816
Királytelekre	"	1012	558	935
Szerencsre	"	1121	703	1043
Kassára	"	330	—	556
S.-A.-Ujhelyre	"	439	814	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		807	1207	753

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		835	431	—
Sáránra	érkezik	916	504	—
Nagy-Léta—Vértesre	"	1043	618	—
Derecskére	"	957	545	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		718	313	—

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		442	421	—
Ohat-Kócsra	érkezik	734	659	—
Tisza-Füredre	"	832	756	—
Füzes-Abonyba	"	1024	—	—
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		800	545	—

Debreczenből az alábbi állomások felé indul		520	1120	406
Hajdu-Nánásra	érkezik	817	118	621
Büd-Szt.-Mihályra	"	852	—	658
Tisza-Lökre	"	917	—	729
Debreczenbe a fenti állomások felől érkezik		817	330	635

Az éjjeli idő este 6 órától reggeli 5.59 perczig a perczeket jelző számjegyeknek alabuzásával van jelölve.

A vastagabb számjegyek gyorsvonatok érkezési és indulási idejét jelzik.

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

